

MARY HIGGINS CLARK

ir

ALAFAIR
BURKE

DINGUSI
NUOTAKA

Alma littera

PROLOGAS

Buvo ketvirtadienio vakaras balandžio viduryje „Grand Viktorijos“ viešbutyje Palm Biče.

Amanda Pirs, būsimoji nuotaka, matavosi jaunosios suknelę, o jai padėjo ilgametė draugė Keitė.

– Melsk Dievo, kad tiktų, – tarė Amanda, ir kaip tik tada užtrauktukas pagaliau užsitraukė per tą nelemtą apgaulingą liemens vietą.

– Negaliu patikėti, kad tikrai manei, jog ji netiks, – papriekaištavo Keitė.

– Na, juk praėjusiais metais buvau numetusi svorio, tad bijojau, jog dabar būsiu vėl priaugusi tiek, kad suknelė verš liemenį. Manau, geriau tai sužinoti dabar nei šeštadienį. Įsivaizduoji, kaip mudvi kovotume su užtrauktuku būtent tą akimirką, kai turėčiau eiti prie altoriaus?

– Nekovosime, – kategoriškai pareiškė Keitė. – Nesuprantu, kodėl taip nerviniesi. Pažvelk į veidrodį. Atrodai nuostabiai.

Amanda pažiūrėjo į savo atvaizdą.

– Atrodo gražiai, ar ne?

Ji prisiminė, kaip matavosi veikiausiai daugiau nei šimtą suknelių naršydama po geriausias Manhatano parduotuves nuotakoms, kol dar nebuvo radusi šios mažoje Bruklino parduotuvėlėje. Balto šilko, paaukštintu liemeniu ir rankų darbo nériniais ant korsažo – viskas buvo lygiai taip, kaip ji įsivaizdavo.

– Gražiau nei gražu, – patvirtino Keitė. – O kodėl liūdi?

Amanda vėl pažvelgė į veidrodį. Šviesūs plaukai, širdies formos veidas, didelės mėlynos akys, ilgos blakstienos ir aviečių spalvos lūpos – suvokė, kad jos veido bruožai gražūs. Tačiau Keitė teisi. Ji buvo liūdna. Gal ne liūdna, o susirūpinusi. „Suknelė guli lyg nulieta, – pagalvojo. – Tai turėtų būti ženklas, tiesa?“ Mergina prisivertė nusišypsoti.

– Svarsčiau, kiek šiandien galėčiau valgyti, kad šeštadienį vis dar tilpčiau į šią suknelę.

Keitė nusijuokė ir pasiglostė apvalų pilvuką.

– Nekalbėk taip prie manęs. Rimtai, Amanda, ar viskas gerai? Ar vis dar pagalvoji apie mūsų vakarykštį pokalbį?

Amanda numojo ranka:

– Nė sekundėlės, – atsakė žinodama, kad nesako tiesos. – Dabar padėk man iš jos išlįsti. Kiti jau tikriausiai pasiruošę eiti vakarieniauti.

Po dešimties minučių, likusi viena miegamajame, vilkėdama melsvą lininę suknelę Amanda įsisegė auskarą ir paskutinį kartą žvilgtelėjo į vestuvinę suknelę, dabar atsargiai patiestą ant lovos. Pastebėjo makiažo žymę ant apykaklės nėrinių. Juk buvo labai atsargi! Dabar toji dėmė, atrodo, dėbsojo į ją. Mergina nujautė, kad taip bus, tačiau gal tai ir buvo ženklas, kurio ji laukė?

Pastarąsias dvi dienas ji leido tarsi nė neketindama rasti nuotakos suknelę, mat ieškojo užuominų, ar šios vestuvės turi įvykti ar ne. Žvelgdama į dėmę ant suknelės ji sukūrė priesaiką – ne savo jaunikiui, o sau: „Gyvename tik kartą ir aš gyvensiu laimingą gyvenimą. Jei man iškils nors viena abejonė, šeštadienį nesiukuosiu.“

– Greitai sužinosiu, – tarė sau.

Tą akimirką ji pajuto visiškai save valdanti. Amanda nė nenuvokė, kad rytojaus rytą dings be pėdsakų.

1

Laura Moran klausėsi, kaip priešais ją stovinti paauglė kartojasi prancūzų kalbą. Ji laukė eilėje „Bušone“, naujai atsidariusioje prancūziškoje kepyklėlėje, kuri buvo čia pat už kampo, šalia jos Rokfelerio centro biuro.

– *Jay voo-dray un pan** su šokoladu. Pagaminkite *deux***.

Kantri pardavėja nusišypsojo laukdama, kol jaunoji panelė surezgė dar vieną užsakymą. Ji, akivaizdu, buvo pratusi prie tokių veblenančių klientų, besipraktikuojančių kalbėti prancūziškai, nors kepyklėlė buvo pačioje Niujorko širdyje.

Laura nebuvo tokia kantri. Šįryt ji susitinka su savo viršininku Bretu Jangu, tačiau iki šiol dar nebuvo nusprendusi, kurią istoriją pasirinkti ypatingajai savo laidai. Jai reikėjo daugiau laiko.

Po paskutinio „mare sea“ mergina išėjo nešina dėžute su pyragaičiais.

Atėjo Lauros eilė.

– Aš užsisakysiu *anglais, s'il vous plaît****.

– *Merci*****, – karštai sutiko moteris.

Jau tapo įprasta penktadienio rytais užėti į kepyklėlę ir parnešti kokių nors skanėstų savo personalui – asistentei Greisei Garsijai ir asistentui prodiuseriui Džeriui Kleinui. Jie buvo dėkingi už įvairias tarteles, kruasanus ir duoną. Kai užsakė,

* „Pyragaičiai“ (čia ir toliau vert. past.).

** „Dvi“.

*** „Angliškai, jei galima.“

**** „Ačiū.“

pardavėja paklausė, ar jai daugiau nieko nereikia. *Macarons** atrodė nuostabiai. „Na, gal tik keletą tėčiui ir Timiui po vakarienės, – pasižadėjo, – ir dar sau, kaip skanėstą, jei susitikimas su Bretu praeis gerai.“

Rokfelerio centro 15 name išlipusi iš lifto šešioliktame aukšte suprato, kad jos sėkmę darbe pastaraisiais metais parodo tai, kokiame kabinete įsikūrė Fišerio Bleiko studijoje. Ji sėdėdavo mažoje patalpoje be langų, su dar dviem prodiuseriais dalydavosi padėjėja, bet nuo tada, kai sukūrė naują tikrą kriminalą, paremtą „ypatingomis naujienomis“, dėmesį sutelkusi į senąsias bylas, karjera buvo jos rankose. Dabar švytėjo eilė langų erdviame kabinete, apstatytame prašmatniais šiuolaikiškais baldais. Paskatintas Džeris tapo asistuojančiu prodiuseriu ir įsikūrė mažesniame kabinete šalimais. O Greisė, įsitaisiusi didelėje atviroje erdvėje, iki kaklo turėjo darbų. Trise jie dabar plūšo visu etatu kurdami laidą „Įtariamieji“. Tai juos išlaisvino nuo įprastų, neįdomių naujienų programų.

Greisei neseniai sukako dvidešimt septyneri, tačiau atrodė daug jaunesnė. Laurai ne kartą knietėjo jai pasakyti, kad neprivalo taip kruopščiai kasdien dažytis, tačiau buvo aišku, jog Greisei patinka šiek tiek kitoks nei Lauros klasikinis stilius. Šiandien ji dėvėjo spalvotą šilkinę tuniką, apglėbiančią jos neįtikėtinai plonas kojas, apautas penkių colių pakulnės batais. Jos plaukai buvo suimti į „Mano svajonių Džinės“ uodegą, krintančią tobulu fontanu.

Paprastai Greisė atnešdavo dėžutę iš kepyklėlės, tačiau ne šiandien.

– Laura, – lėtai kreipėsi ji.

– Ar kas nutiko, Greise?

Laura padėjėją pažinojo gana gerai, kad suprastų, kada ji nuiliūdusi. Kai Greisė jau norėjo kažką sakyti, iš savo kabineto išėjo

* Migdoliniai sausainiai.

Džeris. Stovėdama šalia aukšto vyro ir aukštakulnius avinčios Greisės Laura jautėsi labai žema, nors pati buvo aukšta, penkių pėdų ir septynių colių ūgio.

Džeris kilstelėjo rankas.

– Jūsų kabinete sėdi ponija. Ji ką tik pasirodė. Greisei pasakiau, kad susitikimą su ja suplanuotų kitam kartui. Išties aš čia niekuo dėtas.

3

Kai Laura įėjo į kabinetą, jos laukianti moteris tuoj pat atsikėlė nuo sofos ir ištiesė ranką.

– Ponia Moran, ačiū, kad sutikote su manimi susitikti. Aš esu Sandra Pirs.

Rankos paspaudimas buvo šaltas, žvelgiant į akis, tačiau Laura pastebėjo, kad moteris nervinasi. Atrodė, kad ji buvo apgalvojusi, ką sakyti, o balsas kalbant drebėjo.

– Jūsų padėjėja ištis maloni, kad leido man čia palaukti. Tikiuosi, nesukėliau rūpesčių ir jai nebus priekaištaujama. Ji man buvo labai gera.

Laura švelniai padėjo ranką moteriai ant peties.

– Nieko tokio, Greisė jau paaiškino man, kad buvote liūdna. Ar viskas gerai?

Greitai apžvelgusi darbo kabinetą Laura pastebėjo, kad nuotrauka ant stalo pakreipta šiek tiek kitu kampu. Ji nebūtų pastebėjusi tokios smulkmenos, jeigu tai būtų buvęs kitas daiktas, tačiau šis buvo labai svarbus. Penkerius metus jos kabinete nebuvo jokių šeimos nuotraukų. Ji nenorėjo, kad jos bendradarbiams akis badytų faktas, jog jos vyras buvo nužudytas, o byla vis dar neištirta. Bet kai policija išaiškino Grego žudiką, ji įsivaizdavo šią nuotrauką – paskutinę, kurioje ji, Timis ir Gregas buvo nufotografuoti kaip šeima, – ant savo stalo.

Moteris linktelėjo, bet vis tiek atrodė taip, lyg galėtų bet kuriuo metu palūžti nuo menkiausios įtampos. Laura nusivedė ją prie sofos, kur galėtų nurimti.

– Atleiskite, paprastai nesu tokia nervinga, – pradėjo kalbėti Sandra Pirs. Ji susidėjo rankas ant kelių, kad nedrebėtų. – Tiesiog kartais jaučiuosi taip, lyg nebeturėčiau vilties. Vietos policija, valstijos policija, FTB agentai. Jau pamečiau privačių tyrėjų skaičių. Aš net buvau pasisamdžiusi aiškiaregį. Jis man pasakė, kad netolimoje ateityje Amanda reinkarnuosis Pietų Amerikoje. Nuo tada tokios praktikos nebebandau.

Žodžiai liejosi taip greitai, jog Laurai buvo sunku sekti, tačiau jai reikėjo tiek išgirsti, kad suprastų, jog Sandra Pirs yra dar vienas žmogus, manantis, kad „Įtariamieji“ gali išspręsti jo bėdas. Dabar, kai laida tapo populiari, atrodė, kad begalė žmonių yra užtikrinti, jog šis realybės šou gali išnarplioti kiekvieną problemą. Kas dieną šios programos feisbuką pildė intriguojančios vargšų viena už kitą tragiškesnės istorijos: pavogtos mašinos, meluojantys vyrai, košmariški šeimnininkai. Nekilo abejonių, kad kai kuriems pagalbos prašantiems žmonėms jos iš tikrųjų reikėjo, bet tik keletas iš jų suprato, jog „Įtariamieji“ nagrinėjo dides bylas, ne mažus nusikaltimus. Net ir tikroms nusikaltimo aukoms ar jų šeimos nariams susisiekus su jais, Laura turėdavo daugybę tyrimų priverstinai nutraukti. Ji galėdavo nagrinėti tik tam tikras bylas.

– Prašau, ponია Pirs, nereikia taip skubėti, – paprašė Laura, nors jautė laiką lekiant, nes reikėjo susitikti su Bretu. Ji nuėjo prie durų ir paprašė Greisės padaryti porą puodelių kavos. Iš pradžių ji nusivylė, kad Greisė į kabinetą įleido nepažįstamą žmogų, bet dabar suprato, kodėl asistentė taip padarė. Tai, kas sklido iš šios moters, skatino ją užjausti.

Kai atsisuko į Sandrą Pirs, pagalvojo, kad ji gana patraukli. Jos pailgas, siauras veidas ir pečius siekiantys šviesūs pelenų spalvos plaukai. Akys buvo vaiskiai mėlynos. Laura spėjo, kad moteris tik šiek tiek vyresnė už ją, jau sulaukusią trisdešimt šešerių, nes matėsi kelios išdavikiškos kaklo odos raukšlėlės.

– Greisei sakėte, kad esate iš Siatlo? – paklausė Laura.

– Taip. Ketinau apie tai parašyti ar paskambinti, tačiau suvokiau, kad kasdien apie tokius atvejus girdite iš šimtų žmonių.

Na, galbūt jums atrodo beprotiška nepranešus ir nepaklausus atskristi per visą šalį, tačiau taip turėjo būti. Aš manau, kad jūs esate tai, ko aš laukiau, – tiksliau, ne jūs, aš neseku jūsų ar panašiai, bet va tas jūsų šou...

Laura pradėjo gailėtis savo sprendimo išklaustyti šią moterį. Jai reikėjo laiko užbaigti pristatymą Bretui. Kas tokio nutiko Sandrai Pirs, kas privertė ją pačią prarasti budrumą ir klausytis šios nepažįstamosios? Ji jau ketino pasakyti, kad turi pasirengti susitikimui, bet tą minutę pastebėjo sagę Sandros atlape.

Ant sagės buvo nuostabiai gražios jaunos moters atvaizdas. Jos ir Sandros panašumas tiesiog šiurpino. Po merginos veidu buvo geltono kaspino medžiaga. kažkas toje nuotraukoje jai buvo pažįstama.

– Jūs čia dėl jos? – paklausė Laura rodydama į sagę.

Sandra žvilgtelėjo žemyn ir lyg kažką prisiminusi įkišo ranką į kišenę, iš jos ištraukė tokią pat sagę. Padavė Laurai.

– Taip, tai mano dukra. Aš niekad nenustojau jos ieškoti.

Dabar, kai pažiūrėjo iš arčiau, Laurai atmintyje iškilo merginos šypsena. Ji nebuvo mačiusi šio atvaizdo, tačiau šypsena jai atrodė pažįstama.

– Sakėte, jūsų pavardė yra Pirs?

Ji tikėjosi, kad ištarusi garsiai ką nors prisimins.

– Taip, Sandra. Mano dukra yra Amanda Pirs. Mano dukra yra ta mergina, kurią žurnalistai vadina dingusia nuotaka.